

[Inge Krogh]

der var 101 forældreløse og glemte børn på vore institutioner i tidsrummet fra december 1975 til december 1976. Jeg tror, det er et tal, som absolut ikke stemmer med virkeligheden. Jeg har på en indirekte måde fået et bevis for, at der er flere glemte børn på institutionerne. Som bekendt har kristeligt folkeparti haft et forslag om ny svangerskabslov, og jeg har fået adskillige breve fra ansatte på institutionerne, der har fortalt, at der er mange glemte børn, og at antallet vil stige – men det er et helt andet spørgsmål. Jeg vil bare fremhæve, at man altså har skrevet til mig, at der er glemte børn, som i hvert fald ikke kan være registreret i den undersøgelse, som socialstyrelsen er kommet med.

For, som man siger, selv om et barn har kontakt med forældrene én, to, tre eller måske fire gange om året, er der jo ikke rigtig følelsesmæssig kontakt, for skal man have det, skal man virkelig kende hinanden. Det er ikke tilstrækkeligt at have kontakt et par gange om året. Hvis barnet skal få noget ud af det, skal det være betydelig hyppigere og helst daglig.

Fru Tove Jørgensen talte om dette, at den enlige moder drukner i problemerne, og fru Lilli Gyldenkilde talte om tilfælde, hvor moderen var på hospitalet. Der må kunne hjælpes i disse tilfælde; man må kunne få børnene på besøg på hospitalet eller muligvis omvendt; man burde i hvert fald kunne gøre det. Og noget lignende gælder den enlige moder, der har mange problemer.

Nu konkluderer socialstyrelsen, at der er nogle institutioner, der ikke har svaret på det spørgeskema, der blev sendt ud, og man konkluderer deraf, at så er der ingen glemte børn; det må jeg sige er en temmelig dristig konklusion.

Jeg har talt med forstandere på forskellige børnehjem, og i begyndelsen af samtalen siger de, at de ingen glemte børn har, men når man taler nøjere sammen, viser det sig alligevel, at der er glemte børn. Så kommer de pludselig i tanker om, at der vist egentlig er en fader, der har været i fængsel i al den tid, barnet har været her, vel at mærke et langtidsanbragt barn, og at man aldrig har set moderen.

Jeg har talt med forskellige socialudvalg, og de indrømmer også, at der er tilfælde, hvor barnet ville være betydelig bedre tjent med at blive bortadopteret.

I den undersøgelse, der er foretaget af socialstyrelsen, har man undladt – det skrives udtrykkeligt – at foretage nogen undersøgelser efter det kriterium, at barnet føler sig glemt. Jeg er ganske klar over, at det er en meget vanskelig undersøgelse, men jeg vil anmode regeringen, om vi kunne få en virkelig grundig undersøgelse af børn, som har været langtidsanbragt.

Der er også en anden mangel ved denne opgørelse fra socialstyrelsen. Det siges udtrykkeligt, når man taler om langtidsanbragte, at det kun vedrører den institution, hvor barnet er i øjeblikket, og der står, at det er meget vanskeligt at skaffe sig klarhed over, om barnet måske har en længere institutionskarriere, altså har været på andre hjem. Det viser også, at det ikke er nogen særlig grundig undersøgelse, men det giver den sig vel heller ikke ud for at være, og jeg vil igen henstille, at der gennemføres en grundigere undersøgelse af alle disse problemer. Jeg ved fra mit arbejde på ungdomshjem, at mange børn har en meget lang karriere: det kommer på et børnehjem, så forsøger man at tage det hjem igen, men det går ikke, og så kommer det på et andet børnehjem, måske fordi der ikke er plads på det første børnehjem, eller fordi barnet har været for vanskeligt.

Det er flere gange anført, at børn kan være blevet for gamle til at blive bortadopteret. Det er jo et endnu større incitament til at begynde så tidligt som muligt med at undersøge disse børns forhold. Det bliver også nævnt, at børnene kan være så vanskelige, at de ikke kan bortadopteret. Det havde måske kunnet undgås, hvis man var begyndt noget tidligere; hvis barnet var blevet bortadopteret i en tidlig alder, var de psykiske vanskeligheder måske ikke kommet. Fru Nathalie Lind omtalte de handicappede børn. I den forbindelse vil jeg sige, at jeg tror nok, mange er anderledes indstillet, end man var for nogle år siden: man er mere velvillig over for handicappede børn og har ikke noget imod at adoptere handicappede børn, hvilket næsten var utænkeligt for nogle år tilbage.

I denne undersøgelse bliver der også talt om, at der er kontakt med andre end forældre. Det forholder sig imidlertid sådan, at 14 af disse børn aldrig nogen sinde har kontakt, og af dem er de 8 på spædbørnshjem. Man kan tænke sig, hvilken udvikling de vil få; deres følelsesmæssige udvikling bliver i hvert